

Komandi partur:

Í komandi parti verður greitt frá fyrstu kvinnunum í kommunupolitikki.

Henriikka við minnum úr Føroyum.

Thailandi, har hann hevði skapt nýggjar vinnuvegir. Hann hevði eisini verið við til at stovna Østasiatisk Kompagni, sum í síni tíð var ein av størstu donsku fyrirkunum, eisini við støði í Thailandi. Vit vóru 18 tænaðstúfólk. Eg var har í seks ár og endaði við at gerast “kammerjomfru for Hendes Nåde.”

Vit vóru trúlovaði í 9 ár og fóru so heim til Havnar at verða vígd. Hetta var í 1918. Tá ið Ingberg var á heimleið úr Spanien og var komin í Ermasund við brúðarútstýrinum, sum hann hevði keypt í Spania, varð skipið torpærað av einum týskum kavbáti. Hann bjargaði sær við neyð og deyð. Tað einasta hann hevði við sær í land var brúðarútstýrið og ein kaffikanna.

Vit blivu gift í Havnar kirkju. Hetta var eitt rættiligt føroyskt brúdleyp. Kirkjan var smekklíka, og uttanfyri var skotið fyri brúðarparinum.

Vit høvdu bert 14 dagar saman, tá ið hann fór út aftur at sigla.

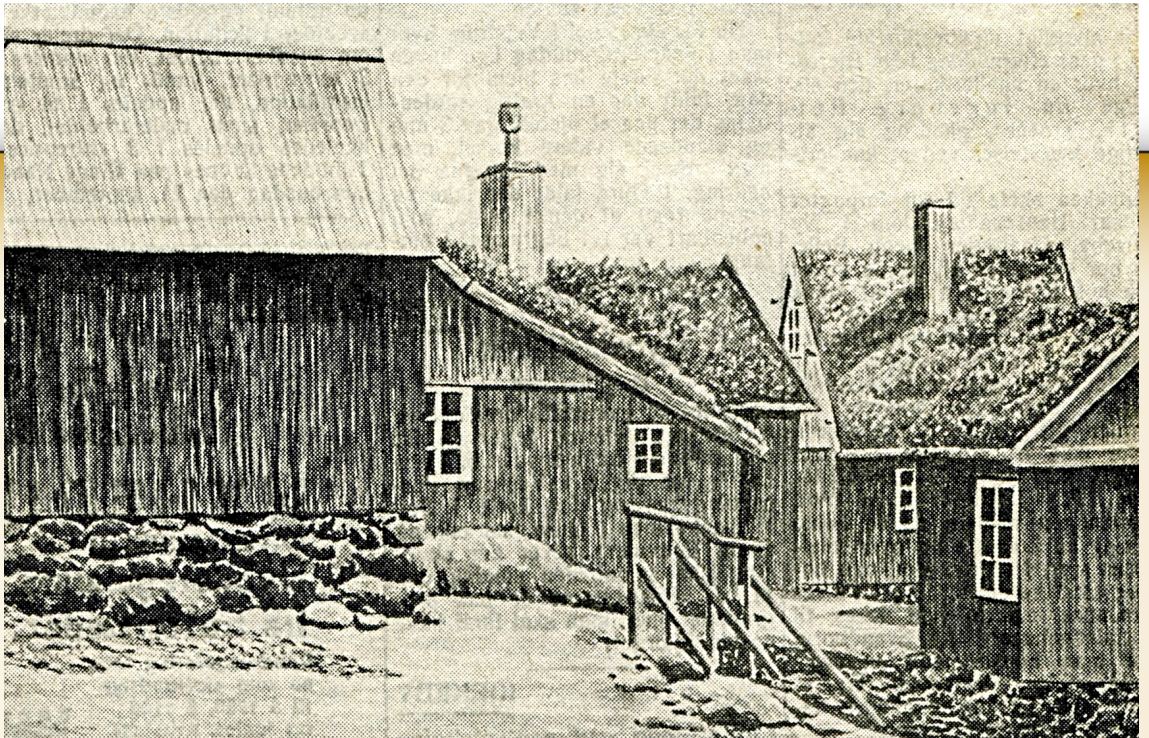
Systir mín, Katrina, búði í Troense, og hon lá deyðsjúk av sponsku sjúkuni. Hví hon var í Troense veit eingin. Kanska hevur hon havt húspláss. Troense er nú ein partur av Svendborg sunnast á Fyn men liggur á oynni Tåsinge.

Katrina vildi so fegin síggja mammu enn eina ferð. Tískil fór hon fyrstu ferð í lívinum til Danmarkar. Eg fór við henni til Troense. Har keyptu vit hús fyri 12.500. Katrina doyði og gjørdist bert 20 ára gomul.

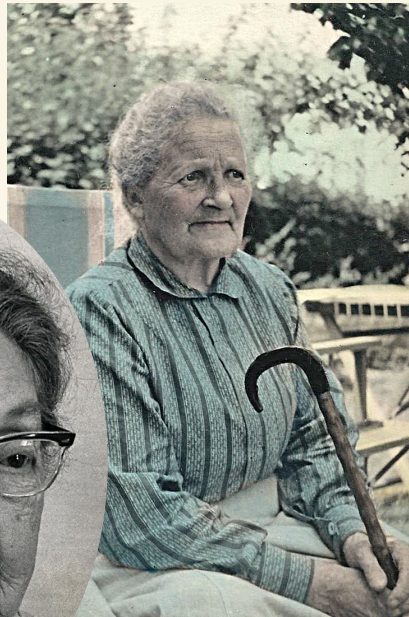
Umstøðurnar at ferðast

Spurd um ferðaviðurskiptini millum Føroyar og Danmark fyrst hon minnist, greiðir Henrietta frá ferð við rutuskipinum Sleipner:

Jeg rejste på 2. klasse. Mændene havde fællestue, hvor de sov sammen, men de skulle spise i kvindernes soverum. Det var ikke behageligt, der var mange søsyge, luften var ikke særlig god, og toiletforholdene var elendige. Damperen gik altid ind til Leith i Skotland, hvor man lapsede og lastede i halvanden dag. Dengang tog turen 6 dage, nu kun 3 dage.

Barndómsheimið hjá Henrikku var úti á Reyni. Mitt í myndini eru Mettustova og beint yvir av, í húsinum longst burtur á myndini, búði Óli Rikk.

Johanna Maria, sum var ættað úr Søldarfirði

Kristina, systir Henrikku

Det kunde til tider være et skrækkeligt vejr. I Thorshavn ankrede vi op i bugten og blev så roet i land.

Henriikka hevði, tá henda samrøðan var gjørd, búð 42 ár í Troense, men henni dæmði framvegis at fara til Føroya. Sum hon segði: “Jeg maa se klipperne”. Hon hevði eingi systkin í Føroyum, so hon búði umborð á ferðamannaskipinum.

Í Føroyum fekk hon føroyskan mat, sum spik og grind og grunningshøvd. Men henni dæmði væl at koma aftur til Troense, har hon var væl kend. Her lógu eisini systirin og mamman jarðaðar.

Kom eisini í býráðið

Henriikka luttók eisini í almenna lívinum. Hon var við í Reyða Krossi undir týsku her-setingini.

Eisini var hon við býráðnum. Fyrst kom hon inn sum eykalimur, síðan sum valdur limur.

Men at vera kvinna í politikki var ikki bara lætt tá. Men hon kundi eisini gera bart, sum tá ið hon á einum fundi segði:

“Behandl mig som en af jeres egne, jeg er gammel sømandskone og vant til at høre lidt af hvert.”

Men hon lat væl at samstarvinum í kommunustýrinum. Hon var í nevndum, sum høvdu hennara áhuga. Millum hesi vóru almannamál. Hon kom eisini at áseta grund-

Droymdi, at maðurin var bjargaður

Maður Henrikku fekk sítt eigna skip. Saman við einum reiðara í Marstal, keypti hann skipið Gerda. Hetta var í seglskipatíðini, so tað kundi ofta vera buldrasligt.

Eina ferð hevði Henriikka ikki hoyrt frá skipinum í tveir mánaðir. Tá varð roknað við, at skipið var burturgingið við mann og mús. Men Henriikka kundi kortini ikki gevast at vóna.

Ein dagin sat hon við vindeygad heima, og hon sær telegrafboðið koma móti húsinum. Boðið ringir á hurðina og rópar:

Værs’go’ – ja undskyld jeg bryder tavshedpligten, men de er reddet.”

Hon hevði annars sjálv droymt, at teir vóru bjargaðir. Skipið var rikið allan vegin um Atlantshavið, og teir vóru deyðanum nær, tá teir komu til Plymouth í Onglandi.

Undir krígunum hvørki sá ella hoyrði hon nakað til mannin. Tá kríggið byrjaði, var hann staddur í amerikanskum sjógvi, og hann fór í amerikanska krígstænastu. Hann sigldi við einum veitingarskipi í Kyrrahavinum í krígunum móti Japan.

Hetta var stóðan hjá nógvum sjómonnum, tá ið Danmark varð hersett av Týsklandi. Tá vóru nógv donsk skip, sum valdu ikki at fara í danska havn, og sum tí ikki komu heim aftur, fyrr enn kríggið var av fimm ár seinni.

Ingberg var altíð á langferð, men Henriikka sigldi ofta saman við honum, so hon

Húsin hjá Henrikku og Engberg fingu navnið Tjaldur. Sjálf var hon kend sum frú Tjaldur.

stykkið til nýggja ellisheimið. Hon var konservativ men helt seg vera líka framburðsinnnaða sum nakar socialdemokrat.

kom víða um. Tá ið hann doyði í 1951 var hann skipari á einum tangaskipi hjá Esso. Tey vóru barnleys.

Systirin misti mannin undir fyrra heimsbardaga

Hálvsysir Henrikku, Kristina, fór eisini til Danmarkar og varð gift við Julius Krohn. Hann var skipari á einum koldampara, sum varð torpæraður undir fyrra heimsbardaga. Julius kom ikki aftur í aftur. Hon giftist ikki aftur og fluttu við sínum báðum døtrum inn til Henrikku, sum ofta var einsamøll, tí maðurin var so nógv burtur. Døtur hennara vóru Nina Oona og Evelyn Krohn.

Kristina var omma Susanne Krohn, sum giftist við Oscar Djurhuus, abbason Poul Juel Djurhuus, sum var beiggi Hans Andreas og Janus.

Ein onnur ommudóttir, Janne, lýsir ommusystirina sum eitt konubrot:

I mange år boede min mormor og Henriikka under samme tag indtil min mormor døde i 1970. Efter den tid boede Henriikka alene i mange år, inden hun flyttede til København, hvor hun levede sine sidste år hos en veninde. Hun døde i 1983 lige inden hendes 90-års fødselsdag.

Henriikka var en sej dame, hun havde sine meningers mod – hun blev valgt til sognerådsformand, hun passede det store hus og store køkkenhave. Ingberg havde en sejlbaad og en jolle liggende i Pilekrogen, som vi nærmest boede i, når Ingberg var hjemme. Hun oprettede også Søfartsmuseet i Troense og der kan man se mange af Ingbergs effekter fra den tid.

Ja, hetta var so enn eitt íkast til søguna um fólk í Havn.